

Toamnă fără sfârșit

Panait Gabriela

Toamnă fără sfârșit

Tu mă asculți tăcut ca prima dată,
Miroase a toamnă și-a ploaie uneori,
Îmi spui că pleci cu fruntea aplecată
Și îmi oferi un braț imens de flori...

Îmi spui să uit tot ce-am trăit și poate
Ai să mai vii în treacăt pe la mine.
Miros parfumul florilor udate
Și-adorm visând că ești aici cu mine!

Cântecul ramurilor goale mă rănește,
În fiecare seară se-ascunde în fereastră
De parcă universul se topește
Tot lăcrimând prin florile din glastră,

De parcă primăvară a uitat să vină
Făcându-mi semn din vise nesfârșite,
Eu am rămas închisă-ntr-o vitrină
Înconjurată de frunze-ngălbenite!

Cât de ușor se zbat copaci-n floare
Curgând pe-aleea plină de durere,
Topindu-se sub razele de soare
Precum o aripă de fluture ce piere...